

מרדכי גרוס רב ואב"ד 'חניכי הישיבות' ורב מרכז ב"ב

יום שנכפל בו כי טוב, ח"י לחודש מרחשון, לסדר "ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך" (בראשית פרק כד, ט), לשנת "יראה כל זכורך אל פני האדון ה'" ה'תשע"א לבריאת עלמא.

ראיתי את הספר הבהיר והמאיר באורה של תורה, בבהירות אשר לא יסולא, לזכות את הרבים להבין בדעת שרשיו ויסודותיו של הקרבנות והמנחות ואופן עבודתם עבודת הקודש, ושמנו נקרא "להבין – ביאור עבודת הקרבן". מהרב הגאון מאד נעלה, ירא ה' מרבים, מפואר במעלותיו ומדותיו, מופלג בחכמה ובינת נבונים מוה"ר אהרן שווב שליט"א, מרביץ תורה לעדרים, ורבים השיב מעוון, ומעמיד עדרי צאן קדשים להעמידם על מתכונתם בשרשי אמת.

בודאי זכות זו הוא בחלקו מקרא דכתיב "אדם כי יקריב מכם קרבן לה' וגו' תקריבו את קרבנכם" (ויקרא פרק א פסוק ב) ולא כתיב "אדם מכם כי יקריב", סיבת הדבר להורות דיסוד הקרבן הוא דכשאדם רוצה להקריב עצמו קרבן לה' יביא בהמה לקרבן, דוגמת העקידה שנצטווה אברהם אבינו ע"ה לעלות את יצחק לעולה דנכלל בזה, חדא - שיקדשו לעולה ותחול עליו קדושת עולה, ושנית - שאחר זה יעלהו על המזבח להקריבו, וכ"ה בקרבן בהמה, וכששלח ידו לקיים חלק שני של מעשה הקרבה נאמר לו מן השמים אל תעש לו מעשה הקרבה והאיל יהיה תמורת בנו, בחי' "והיה הוא ותמורתו יהיה קודש", דהאיל מכח הקדשתו של יצחק אבינו ע"ה.

והוא אדם כי יקריב וגו', ד"אדם" הוא הבחינה המעולה יותר משאר שמות שיש לו, וכביאור המפרשים שהוא 'אדמה לעליון', והוא במדרגה שיש בו תשוקה להיות הוא עצמו קרבן לה', כיצחק אבינו שהסכים בכל לבו להיות קרבן לה', ובוה אמרה תורה מן הבהמה וכו' תקריבו את קרבנכם, הן אמנם לא הוי כיצחק שהוא עצמו קרבן, אבל רצונו להיות קרבן הוא סיבה שהבהמה תמורתו. כן הוא בקרבן עולה, והרב המחבר שליט"א אשר הוגה בתורת ה' יומם ולילה ומוסר נפשו ודעתו, ותורה הוי תבערת אהבה שיש לאדם להקב"ה והתשוקה אליו, ע"כ זכה בספרו להעמיד התמורה בקרבן עולה.